

Помру під тином

Микола Руденко

Помру під тином...
Тільки під яким —
Під мезовим чи за колючим дротом?
Упившись поту смородом гірким,
Я землю гризтиму кривавим ротом.

Вже не почую скреготу заліз
І чавкотіння табірної глини.

Та з неба з'їхавши,
Великий Віз
Понад Дніпром тачанкою полине.

Піднявшись над голоблями зірок,
Я цілий світ своїм наповню болем —
І тихий, владний, мов Ілля—пророк,
Громи вечірні викрешу над полем.